

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ



ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΕΤΟΣ 23ον
 ΓΡΑΦΕΙΑ
 'Οδός Σωκράτους 2—'Αρσάκη 4.
 Διευθυντής·'Εκδότης
 Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

| | | |
|----------------|---------|--------|
| 'Εσωτερ. 'Απλή | Εκδοσις | Δρ. 12 |
| » Πολυτελής | » | » 16 |
| 'Εξωτερ. 'Απλή | » | Φρ. 15 |
| » Πολυτελής | » | » 20 |

ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ
 ΘΕΟΚΤΙΣΤΗ Η ΛΕΣΒΙΑ



Κ τῶν ἐσχάτως ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ κ Κ. Ναυπλιώτου, «Ἐκατονταπυλιανῆς τῆς Πάρου τὰ Σωζόμενα» ἐρασιζόμεθα τὸν ἕνδ' τοῦ Μεταφραστοῦ Συμεῶν, ἡ Νικήτα Μαγίστου συγγραφέντα βίον τῆς ἐν Πάρῳ ἀσκησάσης καὶ κοιμηθείσης, 'Οσίας ἡμῶν μη-

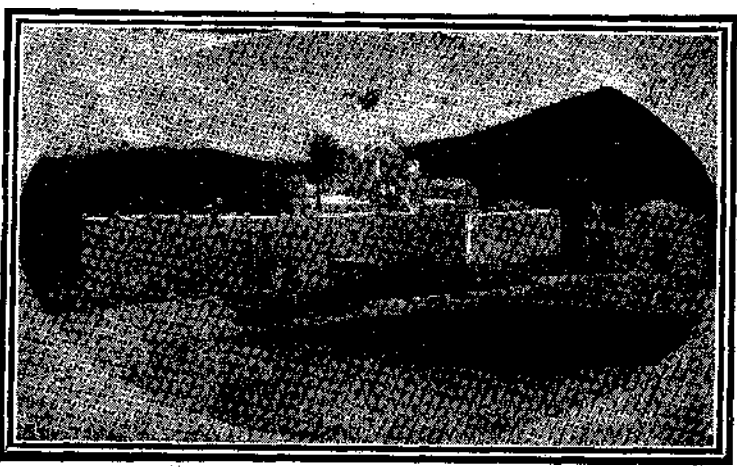
τρὸς Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας, ὅστις κατὰ τὸ 902 μ. Χ. ἐπισκεφθεὶς τὴν Πάρου, ἐρημον αὐτὴν ἀποκαλεῖ.

...Ὅτ' ἐφθασά ποτε εἰς Πάρου. Ἐφθασα δὲ διότι ἐπλεον εἰς Κρήτην, σιελλόμενος ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Λέοντος, τοῦ Θεοσεβοῦς βασιλέως καὶ εὐτυχοῦς πραγματικῶς, ὅστις τὴν εὐτυχίαν τῶν Ῥωμαίων συνέθαπεν ἐν τῷ τάφῳ του. Ἐσιελλόμεν δέ, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὡς συστράτηγος τοῦ εὐκλεοῦς στρατηγοῦ Ἡμερίου,

τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ στρατοῦ καὶ ναυάρχου παντὸς τοῦ στόλου, ἀληθέστερον δ' ἐλπείν, ὡς σύμβουλος αὐτοῦ. Καὶ χωρὶς νὰ εἴπω περισσότερα διὰ τὸν ἄξιον ἐκείνον στρατηγόν, ἅτινα θὰ εἶνε ὀλιγότερα τῶν ὄσων πρέπει, καὶ προσβάλλω τὸν ἄνδρα, σιωπῶν τὰ καιρωθώματά του, προχωρῶ εἰς τὴν ἐπίθεσιν, ἐν καιρῷ ποιούμενος ἐκείνου μείαν. Ἐσιελλόμεν δηλαδὴ ἀφ' ἐνὸς μὲν συστράτηγος ἐκείνου, καὶ προσβιασθεὶς εἰς στρατηγόν ἱεραρχικῶς, ἀλλὰ περιπον ὡς πῶλος ἀκολουθῶν τὴν μητέρα καὶ σικρῶν πρὸς τὰ γενναιώτατα τῶν στρατηγημάτων (διότι τοιοῦτος περιπον ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ μακαρίτου βασιλέως μου), καὶ ἐξ ἄλλου, ὡς πληρεξούσιος ὑπονοητὸς πρὸς τοὺς τὴν Κρήτην τότε κατέχοντας Ἄραβας.

Ἄφ' οὗ δμως ἐφθάσαμεν περὶ τὴν νῆσον Ἴον καὶ ἄνεμοι ἠγέροθησαν ἐναντίοι. ἠγκυροβολήσαμεν εἰς Πάρου, ἀφ' ἐνὸς μὲν παρέργωγος νὰ καθιστορήσωμεν τὴν θέσιν τῆς Νήσου, ἀφ' ἑτέρου δ' ὅπως ἐπισκεφθώμεν τὸν ἐκεῖ τῆς Λεσποίτης ἡμῶν Θεοτόκου ναόν. Μόλις δὲ ἠγκυ-

1) Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν τοῦ κειμένου, ἐκ τῶν Μημείων Ἀγιολογικῶν τοῦ ἡδὴ ἐπισκόπου Φθιώτιδος, Σουκ. Θεοφίλου Ἰωάννου. Παραλείπονται τρεῖς πρῶτοι παράγραφοι ἐκ τοῦ κειμένου, χρησιμεύοντες ἀντὶ προλόγου τοῦ Συμεῶνος.



Ὁ περιλαμπρὸς ἐν Πάρῳ Ναὸς τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς.

ροβολήσαμεν εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς Νάξου λιμένα (1) (οὗτος δὲ βαθυνόμενος ἡρέμα καὶ κατ' ὀλίγον καὶ ἐμποδίζων πᾶσαν τρινημίαν, ὡς ἐπίτηδες κατασκευασθεὶς καὶ κλειόμενος διὰ τῆς κοιλότητος τοῦ ὄρους, ὥστε εὐκόλως καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ κατὰ τὸ θέρος, ἢ ἀγκυροβολῶσαν ἔνευ κινδύνων τὰ πλοῖα) ἀπεβιβάσθημεν καὶ ὀλίγην ὥραν βαδίσαντες, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Ναόν. Ἄφ' οὗ δ' ἐδυμῆσαμεν καὶ ὡς συνήθως προσεκνήσαμεν, περιεργαζόμεθα τοῦτον θαυμάζοντες. (2) «Ὁ δὲ ἦν ἄρα τις ἀξιοθέατος καὶ λείψανα σώζων ἔτι τῆς παλαιᾶς ὠραϊότητος· σύμμετρος τε γὰρ ἠδεδέμητο πάντοθεν καὶ κίσοι συχοῖς τῆς ἐκ βασιλικῆς ἠρήρευτο λίθου, πριστῶ τε λίθῳ πάντα τοῦτον ἠμφίεστο παραπλησίως τοῖς κίσοι. Εἰς τοσοῦτον δὲ τὸν λίθον λεπτύνας ἐξέφανε δὲ τεχνίτης, ὡς δοκεῖν ἐξ ὄρασματων τὸν τοῦτον ἐνδεδύσθαι βυσσίνων τὸ δὲ μαρμαῖρον τοῦ λίθου τοσαύτην ἐπέφαινε τὴν ὑγρότητα καὶ μαρμαρυγὴν, ὡς καὶ μαργάρων σιλιβηδόνων κικᾶν τοσοῦτον τὸ περιὸν ἐπῆρχε τοῦ λίθου, μᾶλλον δ' ἢ σπουδῆ τοῦ τεχνίτου, ὡς καὶ τὸ κάλλος ἐφιλονίκησε τῇ φύσει προσνεῖμαι.

«Ὡς δὲ καὶ τῆς σεβαστῆς καὶ θείας τραπέζης τὸ ὑπερκείμενον ὄροφιον εἶσω τῆς πύλης ἠεὶ ὄρακαμεν, κατεπλάγημεν τῆς τεραπνότητος· οὐδὲ γὰρ ἐφίκει λίθου φύσιν ἔχειν τὸ τόρευμα, οὐδὲ σιδήρῳ καὶ τέχνῃ λελαξεῦσθαι καὶ χεῖρεσιν. Ἄλλ' ὅλα τι γάλακτι ὀπῶ φουραθέντι, καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ στέγους μεμηχανημένου τοῦ χεύματος, τοιοῦτω ποτ' ἐγὼ λίθῳ πτεθέσθαι διφρηλατοῦσαν ἐπὶ ταύροις Σελήνην». Τοῦτο λοιπὸν ἐκεῖτο τεθραυμένον, ἡμεῖς δὲ συνεθέσαμεν καὶ ἰσάμεθα καταρῶμενοι καὶ παντοιοτρόπως ἔβριζοντες τὸν κατασυντρίψαντα. Διότι ἦτο ἀληθῶς τοῦτο κειμήλιον καὶ ἀνάθημα ἀντάξιον δι' οἶκον Θεοῦ.

Ἐν ᾧ λοιπὸν παριστάμεθα θαυμάζοντες καὶ ἀγανακτοῦντες κατὰ τοῦ θαύσαντος, βλέπομεν ἐξαιφνης μοναχὸν ἀναφανέντα ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ προβαίνοντα ἐκ τοῦ ἄλλου καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐρχόμενον «ὦχρὸν τὸ πρόσωπον ἠσεσηρῆς τὰς παρειάς, γυμνὸν τὸ πόδε, ἀχμυρὸν ὄλον· χιτῶνα τρίκηνον, ἐπιωμίδα, καὶ τὸ κεφαλῆς κάλυμμα τῶ χιτῶνι παρόμοια· τὴν ἠζώνην δεσπομένην περὶ τὴν δορύν, ὡς θῆρα ἠδασὸν, ὡς ἄγγελον εὐμενῆ. Οὐ γὰρ ἐόκει ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλ' ἀσάρκῳ μικροῦ καὶ

ἀναιμίον, καὶ συννερόντι φάσαι, ἀρετῶν ἢ καὶ καυτοῦ Θεοῦ καταγώγιον».

Πλησιάσας λοιπὸν ἐχαίρεισεν ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς πάλιν ἐκείνον καὶ τὸν προετρέπωμεν νὰ διηγήθῃ ἡμῖν, τίς εἶνε τὴν πατρίδα καὶ τὸ γένος αὐτοῦ καὶ ἐὰν μόνος ἐνταῦθα ἴῃ. Ἐκεῖνος δὲ, πατρίδα μὲν καὶ γένος καὶ τὰ ἄλλα διὰ τὰ ὁποῖα σεμνύνονται οἱ κατοικοῦντες τὰς πόλεις ἀνθρώποι, νὰ λέγω δὲν ἔχω. Οὐδ' ἐνδιαφέρει με διὰ τινα ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδ' εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, πατὴρ μου δὲ καὶ Δεσπότης ὁ Θεός, δι' ἃν ζῶ καὶ δι' ἃν καὶ μόνον πλανώμενος εἰς τὴν ἐρημον ταύτην τριάκοντα περίπου χρόνους ἐγκατερῶ. Ὀνομάζομαι Συμεὼν, τὸ δὲ ἀξίωμα μοναχὸς ταπεινός, ἱερεὺς καὶ λειτουργός καὶ μυσταγωγός τῆς ζωοθύτου καὶ ἀναιμάκτου θυσίας. Ἡμεῖς δὲ σεβασθέντες τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός ἐκ τῶν λόγων του, ἐκ τῆς παραστάσεώς του καὶ τῶν ἐνδυμάτων, πλείοτερον δὲ λόγῳ τῆς ἀσκήσεως καὶ μάλιστα διότι ἦτο ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, γονατίσαντες ἐζητήσαμεν εὐχὴν καὶ συγγνώμην παρ' αὐτοῦ διὰ τὰς ἐρωτήσεις. Ἐκεῖνος δὲ καὶ ἠδύχηθη ἡμῖν καὶ λόγους εἶπεν ἡμῖν παρηγόρους καὶ παρηγγελε νὰ προσυλλατώμεθα καὶ μὴ ἀθυμῶμεν. «Διότι συμπαιθεῖ ὁ Θεός, εἶπε, καὶ μακροθυμεῖ καὶ τοὺς ἐν μετανοίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέφοντας, ὡς τὸν ἄσωτον, δέχεται ἀνοικταῖς ἀγκάλας».

Ταῦτα καὶ ἄλλα τινα εἰπὼν, ἠσύχασεν. Ἐγὼ δὲ πλέον (τῶν ἄλλων) περιεργός καὶ ἐπιθυμῶν σφοδρῶς νὰ σπουδάσω τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνδρός, παρεκάλων τὸν μέγαν καὶ ἐξελεπάρων νὰ διδάξῃ τι ἐκ τῶν εἰς ἡμᾶς ἀπορρήτων. Διότι μοι ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἦτο ἄμοιρος διμύλλας θεϊκῆς. Ἐκεῖνος δὲ «ταῦτα μὲν ἄφες, εἶπεν· διότι ἕως ἐκεῖ δὲν κατέστη ἀνάμνηξις. Διότι, τὰ παθήματά μου ἤλθον ἐνταῦθα ἵνα πενήθω καὶ νὰ μὴ συζητῶ τὰ κατ' ἐμὲ». Ταῦτα δ' ἔλεγεν ἂν ὅμως ὑποκρινόμενος ἢ ἐν ἀληθείᾳ δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω. Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἔλαβε τὴν δεξιάν μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του, ὡς ἐὰν εἶμεθα φίλοι ἤδη, καὶ διότι αὐτὸς εὐνοικῶς ὑπὲρ ἐμοῦ διετέθη, «Αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ἐπειδὴν ἐν μετοχῇ του ἀκρεῖττος ὦσι, πρὸς αὐτὸ φιλονικοῦσι μεταγίνεσθαι καὶ τῇ αὐτοῦ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ μετιουσίᾳ ἀγαθοὶ πάντα γίνονται, ἀκέραιοι, ἀπλοῖ, πάντων ἐξηρημένοι τῶν ἐφ' ἡμῖν, ὡς περ οὗτος ὁ μέγας, χαρίεις τε ὢν καὶ ἀγαθός, ἐδόκει λοιπὸν τῶ ἀπλάστῳ, εἰς ἐξ ἡμῶν». Εἶτα παρεκίνη με νὰ καθίσω. Ἦσαν δ' ἐκεῖ πικρὰ καὶ λίθοι καὶ κολοῖαι ἐκ τύχης καὶ χλόης πυκνῆ καὶ δροσερά, καὶ πηγὴ ὕδατος ἀναβλύζουσα εὐχάριστος εἰς τὴν πόσιν ὕδωρ, καὶ ὁ τόπος ὅλος πλήρης ἡσυχίας καὶ κατὰλληλος πρὸς θεῖα διηγήματα.

Ἄφ' οὗ ἐκαθίσσαμεν λοιπὸν ἐπὶ τῆς χλόης, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐφαίνετο εὐχαρῆς,

ἴσως διότι συννητήθημεν. Προσβλέψας δὲ αὐτὸν, ὥρασον εἶπον, ὦ πάτερ, ἐὰν τί καλὸν καὶ ἀξίας ἱστορικῆς εἶδες, νὰ μοι διηγήθῃς. Ἄλλὰ πρῶτον ἀρχίσου, καὶ ὀνόμασόν μοι, τίς ἦτο ὁ συντρίψας τῆς θείας Τραπεζῆς τὸ κάλυμμα καὶ ποία ἢ θηριώδης ψυχὴ ἐκείνη ἢ τολμήσασα τόσης ἀξίας ἔργον νὰ καταθραύσῃ. Καὶ διότι ὀλίγον κατ' ὀλίγον διενοούμενη νὰ πείσω αὐτὸν πλείοτερον νὰ διηγήθῃ. Ἐκεῖνος δ' ἤρχισε νὰ μοι λέγῃ τὰ ἐξῆς: «Γνωρίζεις τὸν φοβερὸν ἐκείνον Νισαριν τὸν καταστρέψαντα τὸ Κρητικὸν Ναυτικόν; Ἀὐτὸς ὁ ἴδιος ἐλθὼν ἐνταῦθα καὶ θαυμάσας τὸ κάλλος του, ἐσκέφθη νὰ μεταφέρει τοῦτο εἰς Κρήτην. Ὡς δὲ κατέμετρε τὰς θύρας, κατόπιν δὲ τὸ ἱερόν τοῦτο καὶ θεῖον (ὄροφιον) κουβούκλιον ἐνόμισεν εὐδύναται νὰ ἐκβάλῃ, κατεβίβασεν (ἐκ τῶν 4 κινῶν του) εἰς τὴν γῆν καὶ ἔσυρε πρὸς τὰς θύρας. Τοῦτο ὅμως καθίστατο μεγαλείτερον καὶ αὐτὸς κατέβρισε τὸν τοῦτον (τοῦ μεγάλου ἐκονοστασίου), κατόπιν ἄφ' οὗ ἐμέτρησε, κατεγίνετο νὰ ἐκβάλῃ ἐκ νέου. Ἐκεῖνο ὅμως ἠῤῥεκε, καὶ πάλιν ἠῤῥεκε καὶ τοῦτο πολλάκις, μέχρις οὗ ὁ Ἄραφ βραβύνηθῃ. Ἄφ' οὗ δ' ἀντελήφθη ὅτι ὁ σκοπὸς του ἀπέτυχε (διότι δὲν ἤξιον τὸ θεῖον νὰ καταστῇ κοινόν, ὡς φαίνεται, καὶ νὰ ἐξυπηρετῇ μαρὰς θυσίας· καὶ διότι

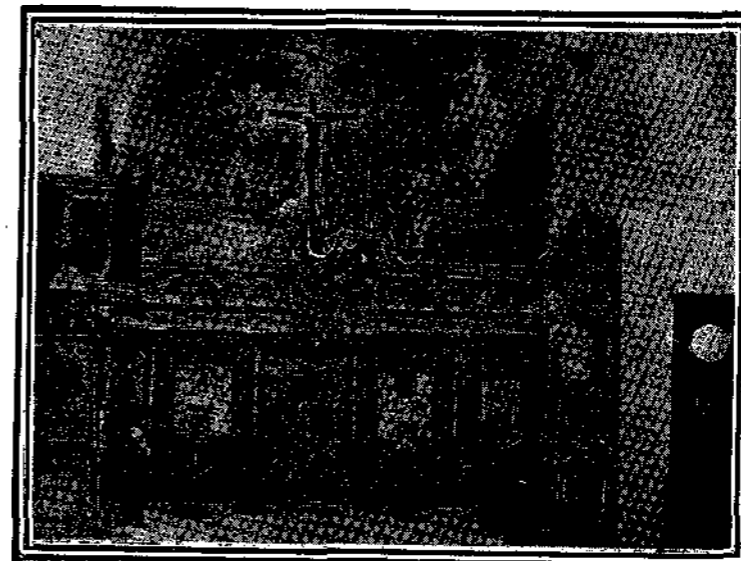


Ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς.

ἐσκόπει, ὡς λέγεται, νὰ καταθέσῃ τοῦτο ὡς ἀφίερωμα εἰς τὴν συναγωγὴν τῆς Ἄραφ) ἐκμανεῖς, ἐσκέφθη νὰ τὸ θραύσῃ».

Ταῦτα λοιπὸν ἀκούσας τὸν μαιφόνον ἐκείνον καὶ τρισκατάρτον ὕβριζον. Ἐκεῖνος δ' εἶπε: «Μὴ φρόντιζε διότι τῆς ἀπερισκεψίας του ἐπλήρωσε τὰ ἀντίποινα ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, ἐπειδὴ κατεσυνετριβῆ (τὸ πλοῖον του) παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἐββοῖας, ὅπερ καλεῖται Συλοφάγος, καὶ αὐτὸς ἐπνίγη. Παρεκάλεσα λοιπὸν τὸν θεῖον ἐκείνον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ δεῖπνον μας καὶ ψυχαγωγῆσῃ ἡμᾶς λόγῳ τῆς βραδύτητος τοῦ πλοῦ καὶ τῆς σφοδρότητος τῶν ἀνέμων. Ἐκεῖνος δὲ καὶ ἔλαβε τροφήν μεθ' ἡμῶν καὶ μὴδὲν ἀποκρούπων ἔλεξέ μοι, ὅτι μόλις διέλθῃς τὸ στενὸν καὶ μίαν ἡμέραν παραμείνης ἐν Νάξῳ καὶ ἀποπλεύσῃς τὴν δευτέραν, τὴν τρίτην θὰ καταφθάσῃς εἰς Κρήτην, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ φαντάζεσθαι ταλαιπωρίαν. Ἄφ' οὗ δὲ θὰ τακτοποιήσῃς τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσίν σου ὡς θελήσῃς καὶ καθὼς ἔχον αἱ βασιλικαὶ Σου διαταγαί, θὰ ἐπιστρέψῃς πάλιν εἰς τὴν πατρίδα Σου καὶ θὰ τύχῃς καλῆς ὑποδοχῆς παρὰ τοῦ ἀποστελλαντός Σε. Ταῦτα μὲν λοιπὸν ὕστερον καθὼς ἐκεῖνος εἶπε ἔγιναν καὶ τοιοῦτον τέλος ἔλαβον.

Ἐδύχηθέντες λοιπὸν καὶ ὕμνους ἀναμέλναντες ἐν τῷ ναῶ, κατέβημεν εἰς τὰ πλοῖα.



Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ναοῦ.

(1) Σήμερον ὀνομαζόμενον τῆς Santa Maria.

(2) Θεωρήσαντες βεβήλωσαν τὴν μετάφρασιν τῆς ἐξόχου ταύτης περιγραφῆς τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Κουβούκλιου, ἐξ ἄλλου δὲ ἐκινδύνισαν, ἵνα δώσωμεν τοῖς ἀγαθώτατοις ἡμῶν ἰδέαν τῆς θαυμασίας γλώσσης τοῦ κειμένου, προετιμήσαμεν εἰς τὰς περιγραφὰς νὰ παραθέσωμεν τὸ ἀρχαῖον κείμενον ὡς ἔχει.

τοῦ τίγριδος, ἐν τῇ ὁποίᾳ τοποθετοῦσι μίαν αἶγα, ἣν προσδέουσι ἐπὶ πασσάλου, ἰσχυρῶς πεπηγμένον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ μικροῦ τούτου φρέατος. Τότε θέτουσιν ἓνα λίθον ἐντός τοῦ ὠτός τῆς αἰγῆς, ἥτις γοερώς κραυγάζει εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἐλκύνει τὴν προσοχὴν τοῦ θηρίου, ὅπου οὕτω προσερχόμενον προσπαθεῖ νὰ σῶνται τὴν αἶγα διὰ τοῦ ποδὸς του. Μὴ δυνάμενος ὅμως ὁ τίγρις ἐνεκα τοῦ βάρους τῆς ἀγῆς νὰ κατορθώσῃ τούτο, περιστρέφεται περὶ ταύτης ὥστε οἱ θηρεῖται κεκρυμμένοι ἀνωθι πυκνῶν δένδρων πυροβολοῦσι καὶ φονεύουσι τὸ θηρίον.

Ἐτερος τρόπος ἀλλὰ ἐπικινδυνώτερος εἶναι καὶ ὁ ἀκόλουθος, ὅστις συνηθίζεται ἀπὸ τοῦς σιρκάρους, ἑτέροισι ἰθαγενεῖς τῶν μερῶν ἐκείνων.

Ὄπιον εἰς τίγρις οὐλλάβῃ ταυρίδιον ἢ ἕτερον παρόμοιον ζῶον ἀξίας, ἀκολουθοῦσι μακροδὲν τὸ θηρίον καὶ ἀφοῦ τούτο κορέσῃ τὴν πείναν του καὶ καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ ὕπνου, πλησιάζουσι μετὰ πολλῆς προσοχῆς αὐτὸ καὶ τὸ θῦμα του καὶ κατασκηνάζουσι ταχέως καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεύτητος, ἵνα μὴ νοηθῶσιν, ἰκρίωμα ἐξ ἰνδοκαλάμου ἕνους περίπου 7 μέτρων καὶ πλάτους 4, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἰθαγενῶν ἀνέρχεται καὶ τοποθετεῖται ὅπως κεκρυμμένος. Οἱ ἀκόλουθοί του τῷ δίδουσι τότε τὸ δῶλον του, τροφάς, τὴν σπάθην του καὶ ἓνα πέλεκυν καὶ ἀφοῦ τῷ ἐδχηθῶσι καλὴν ἐπιτυχίαν ἀπομακρύνονται ἐκεῖθεν.

Μετά τινα χρόνον ἀφυπνισθέντος τοῦ τίγριδος ἐκ τοῦ βαθυτάτου αὐτοῦ ὕπνου καὶ ἀφοῦ τινάχθῃ καλῶς, πλησιάζει τὸ παρακείμενον θῦμα του, ἵνα ἐπιληφθῆ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ γεύματος. Τότε ὁ σιρκάρης ἐπωφελοῦμενος τῆς περιστάσεως, σκοπεύει ἐπ' ἀρκετὸν καὶ πυροβολεῖ, ἐπιτυγχάνων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν σκοπὸν του. Ἐάν ὅμως τὸ θηρίον μόνον πληγῶθῃ καὶ ἀναρροχηθῆ ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος ἐν πλήρει θυμῷ, καὶ ἀναγκηθῆ, τότε ὁ ἰθαγενὴς πυροβολεῖ ἐκ νέου ἢ τῷ καταφέρει δεινὸν πλήγμα διὰ τοῦ πελέκειος ἢ τῆς σπάθης ἢ τῷ κατασυντρίβει τὴν κεφαλὴν ἢ τῷ κόπτει τὸν πόδα, ὅτε ὁ τίγρις σωρεῖται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, γοερότατα, κραυγάζων καὶ μεταδίδων τὸν τρόμον εἰς τὰ πέριξ. Τότε προσερχόμενοι οἱ ἀκόλουθοι ἰθαγενεῖς καὶ ἀποτελειοῦσι τὸ ζῶον.

Ἐτερος τρόπος ἐπίσης ἐπικινδυνὸς εἶναι ἡ θῆρα τοῦ τίγριδος διὰ μέσον τῶν ἐλεφάντων καὶ πολλῶν ἀκολούθων, ὅταν πρόκηται ν' ἀνέωρουν αὐτὸν ἐν τῇ φωλεῇ του καὶ καταδιώξωσιν εἰς αὐτόν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ ἰθαγενεῖς ὀπλιζοῦνται δσον δύνανται, οἱ ἐπιτηδεώτεροι σκοπεύουσι ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἔργον· πολλοὶ δὲ ἄλλοι ἀκολουθοῦσι περὶ καὶ διὰ κραυγῶν καὶ κρότων, σαλπύγων, πυροβολισμῶν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐκφοβίζουσι τὸ θηρίον, ὅπου οὕτως ἐξερχόμενον

τῆς φωλεῆς του φεύγει καὶ ἐν τῇ φυγῇ του καταδιώκουσι καὶ φονεύουσι αὐτό. Τινὲς δὲ ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ χρησιμεύουσι ὡς σκοποὶ τῆς κινήσεως τοῦ ζῴου.

Ἐπάρχει δένδρῶν μὲν τι καλούμενον **κορίντα**, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ τίγρις τρέφει ἰδιαίτερον προτίμησιν, ἐνεκα τοῦ πυκνοῦ αὐτοῦ φυλλώματος, ὅπου τῷ παρέχει σκιάν καὶ εὐχάριστον ἀνάπαυσιν.

Ἐτε δένδρον βραχὺ καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ εἰσι τοσοῦτον δασέα καὶ κλίνουσι εἰς τρόπον ὥστε σχηματίζουσι χαμηλὴν καλύβην ἐκ φύλλων, ἕσωθι τῆς ὁποίας τὸ ζῶον συνηθίζεται ν' ἀναπαύεται, ἀποφεύγον οὕτω τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιον. Οἱ ἰθαγενεῖς γινώσκοντες τούτο, διερχόμενοι ἐκεῖθεν προσέχουσι πολὺ, ἵνα μὴ γίνωσι θύματα αὐτοῦ. Ὄπιον δὲ προῖδουσι τὴν παρουσίαν τοῦ τίγριδος, ἐν τοιαύτῃ τοποθεσίᾳ, ἀμέσως καὶ ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου γονυκλινοῦσι, παραδοκῶντες ὅπου εἰρεθῶσι, διότι ὁ ἐλάχιστος θόρυβος δύναται νὰ ἀφυπνίσῃ τὸ θηρίον καὶ μὴ προλάβωσι τότε ν' ἀμυνθῶσι. Παράθετοι δὲ 6—8 ὄπλα ἕκαστος παρ' αὐτῷ, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσι διότι πολλάκις παρουσιάζονται δύο καὶ τρεῖς τίγρις διὰ μιᾶς. Ἡ πάλη αὕτη εἶναι ἡ γενναϊότερα, τολμηροτέρα καὶ λυσσοδεστερα ἐκ τοῦ συστάθην καὶ τοῦ φανεροῦ γινόμενη.

Εἰς τὰς Ἰνδίας τὸ γένος τῶν τίγριων πολυπλασιάζεται, διότι οἱ Ἰνδοὶ θεωροῦντες καὶ τὸ ζῶον τοῦτο ἱερὸν δὲν τὸ καταδιώκουσι, βεβαιοῦνται δὲ ὅτι μόνον εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας ὁ τίγρις εἶναι σκληρὸς καὶ θηριώδης. Ἐνῶ εἰς τὴν Περσίαν, πέριξ τῆς Κασπίας θαλάσσης, εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἰρκαρίαν καὶ τὸ Γκιλάν, ὅπου ὑπάρχον πολλὰ δάση, οἱ τίγρις εἰσι πολυπληθεῖς, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀρχαίτητα καὶ σπανίως ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον, οἱ δὲ ποιμένες καὶ γεωργοὶ ἀκωλύτως ἐργάζονται, χωρὶς ποσὸς νὰ φοβῶνται αὐτούς.

Ὁ Ἄλ. Δουμᾶς ταξιδεύσας εἰς τὴν Κασπίαν λίμνην διηγῆται σχετικὰ περὶ τῶν ἐκείσε τίγριων, ἐνθυμίζοντα ἡμῖν τὸ περιστατικὸν τοῦ λέοντος τοῦ Ἀνδρόκλου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ. Μεταξὺ ἄλλων λέγει, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ ἀπὸ τοῦ Λενκαρὸν εἰς Ἀσταρίνην μία τίγρις παρεμόνευε τοὺς διαβάτας καὶ διερχόμενον ἀρμερίου τινὸς μετὰ τοῦ κυνός του, τοῦτον μὲν κατέφαγε, τὸν δὲ ἄνθρωπον ἀφήκε νὰ διαβῇ. Οὗτος δὲ εἰδοποίησε σύντροφόν του τινά, ὅστις ἐμελλε τὴν μεθεπομένην νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν, ὅπως λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ κῦνα, ὅπου καὶ ἔπραξε καὶ τοῦ συνέβη ἀκριβῶς ὅπως τῷ εἶχεν ἀγγελθῆ. Ἐπειδὴ ὅμως πάντες δὲν ἀγαπῶσι τοὺς κύνες ἢ δὲν ἠδύναντο νὰ μεταφέρωσι τοιοῦτον, ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν ἀμύνον, ἔριπον, αἶγα ἢ τι ἄλλο.

Ὁ Ἄλλεξ. Δουμᾶς διηγῆται καὶ τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸν γεγονός.

Γυνὴ τις ἐν τῷ χωρίῳ Σιακὰκ πλύνουσα ἀσπρόρροχα παρὰ τῇ πηγῇ ὀλίγον ἕξωθι τῆς οἰκίας τῆς εἶχεν ἀφήσῃ παρ' αὐτῇ τὸ μικρόν της, ἡλικίας ἕως 15 μηνῶν. Ἐπιστρέψασα δὲ πρὸς συγγῆν εἰς τὴν οἰκίαν της, ἵνα λάβῃ σάπωνα, ἐβράδυνεν ὀλίγον καὶ πληοῖασα τὴν θυρίδα, ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῆ. Ἐν τῷ βρέφος εὗρισκετο εἰς τὴν θέσιν του καὶ δὲν εἶχε τυχὸν μετατοπισθῆ πρὸς τὸ ὕδωρ. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς της, ὅτε παρετήρησεν ὅτι εἰς τῆς εὗρισκετο παρ' αὐτῷ. Ἐμεινεν ἀκίνητος, ὅπως κάτωχρος καὶ πελιδὴ ὡς νεκρὰ ἐπὶ τῷ ἀπελπιστικῷ θεάματι.

Ὁ τίγρις πληοῖσας τότε ὠσφραίνεται, ὅτε

ἴσως τὸ βρέφος ἐξέλαβεν αὐτὸν διὰ κῦνα, ἔλαβε τὸ οὖς του καὶ ἐθώπευεν αὐτό. Ὁ τίγρις εὐχαριστηθεὶς, ἤρξατο καὶ αὐτὸς νὰ τέρπῃ τὸ παιδίον, πότε ἀνοίγων τὸ στόμα του καὶ γαργαλίζων αὐτό, πότε ἐκτείνων ἐλαφρῶς τὸν πόδα του ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ βρέφους. Μετὰ δέκα δὲ λεπτά ἀφοῦ ἔπαιξε καλῶς ὁ τίγρις ἀπεμακρύνθη.

Σπένδουσα τότε ἡ μήτηρ ἔλαβε τὸ τέκνον της ἀνα χεῖρας, ὅπου ἐξηκολούθη νὰ γελᾷ ἀνευ οὐδενὸς ἴχνους ἀνησυχίας ἢ τρόμου.

Ὁ τίγρις ἐν τῇ ἀχμαλωσίᾳ του συνειθίζεται καὶ ζῆ καλῶς, ἀρκεῖ νὰ τρέφεται καὶ διατῖται δέοντως. Εἰς πολλοὺς δὲ ζωολογικοὺς κήπους ζῶσι γενεαλογικῶς οἰκογένειαι πολλὰί τίγριων.

Φ. Π.

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, τοῦ ἀτυχοῦς τούτου πλανήτου, εὐρισκόμενοι εἰς διαρκῆ σκοτὸς τυφλοῦ ἐγωῖσμου καὶ ἐπομένως εἰς σκοτὸς πλάνης καὶ ἀπάτης, ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τῶν παθῶν των καὶ περιδινόμενοι εἰς στροβίλους ὕλισμου καὶ πλεονεξίας, περιβαλλόμενοι ὑπὸ πυκνοτάτης ὕλης, πλάττουσιν ὁλονὲν θεωρίας ἀνοήτους καὶ ἀνεπίκτους καὶ ἀπραγματοποιήτους, ὅς ἐν τῇ κενοδοξίᾳ των πιστεύουσι θαυμασίας, χωρὶς αὖν νὰ ἐξετάσωσι καὶ μετὰ φωτεινοῦ πνεύματος σκεψθῶσιν, ἐάν αὐταὶ συμβιβάζονται πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πνεύματος καὶ πρὸς τοὺς Νόμους καθόλου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κοινωνισμὸς, ἐν ἑκ των πολλῶν ἐκείνων δημιουργημάτων τῆς φαντασίας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κοινωνικὴ ἰσότης πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἀντιβάνει πρὸς αὐτὴν αὐτὴν τὴν βᾶσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Πνευματισμοῦ, πρὸς τὸ θεμέλιον πάσης ὑγιούς φιλοσοφίας. Ἀντιστρατεύεται ἀντικρὺ πρὸς τὴν μεγίστην ἀλήθειαν τῆς ἐξελίξεως τῶν ὄντων, τὴν Μετενσάρκωσιν. Ἡ κοινωνικὴ ἰσότης ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου, ὅπου ἦν ἀνάπτυξιν διατελεῖ οὗτος ἀντιτίθεται πρὸς σκοπιμότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ τάξιν τῆς δημιουργίας, πρὸς τοὺς Νόμους τοῦ Θεοῦ. Διότι ἕκαστος ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐξελιχθῆ καὶ φθάσῃ εἰς σημεῖόν τι προόδου, ἐνσαρκούμενος εἰς τὸν πλανήτην τούτον, πρέπει νὰ εὐρισκῆται εἰς διάφορον κατάστασιν τῆς τῶν ἀδελφῶν του, διότι αἱ διάφοροι πράξεις ἐκάστου ἀνθρώπου ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἠθικότητος, ἐν φέρουσιν ἐν ἑαυταῖς ἀποκτῶσι δι' ἕκαστον ἄνθρωπον εἰς ἐκάστην νέαν ἐνσάρκωσιν καὶ διάφορον κατάστασιν, διάφορον περιβάλλ-

λον, διάφορα κοινωνικὰ καὶ ὕλικὰ μέσα, πρὸς ἐξάγειν καὶ ἐξελίξιν, ἐν ἐνὶ λόγῳ διάφορον πεπρωμένον. Ὁ ἐργάτης πρέπει νὰ εἶναι ἐργάτης καὶ ὁ κεφαλαιοῦχος κεφαλαιοῦχος, διότι ἐκάτερος αὐτῶν ἐδημιούργησε τὸ οἰκεῖον πεπρωμένον. Πᾶσα ιδέα κοινωνισμοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετος πρὸς τὰ διάφορα πεπρωμένα ἐκάστου ἀτόμου. Πᾶσα τάτις τῶν κοινωνιστῶν πρὸς κοινωνικὴν ἰσοπέδωσιν τῶν ἀτόμων, οὐδὲν ἄλλο προδίδει ἢ φιλοσοφικὴν ἄγνοιαν τῶν Νόμων τοῦ Θεοῦ, ἄγνοιαν τῶν θεμελιῶν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν γένει τῶν ὄντων, τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἡμέτερος πλανήτης εὐρίσκειται εἰσέτι εἰς σκοτὸς ἠθικὸν καὶ ἱσταται ἐπὶ ταπεινῆς βαθμίδος ἐξελίξεως ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν ἄλλων κόσμων, κοινωνικὴ ἰσότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οὐ μόνον ἀποβάνει ἀδύνατος, ἀλλὰ ἡ ἀνισότης εἶναι καὶ ἀναγκαία καὶ μοιραία διὰ τὴν ἐξελίξιν καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἔθνων. Ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος γέμει κακιῶν, παθῶν καὶ ἐγωῖσμου, ἐφ' ὅσον βασιλεύει ὁ πόλεμος τῶν ἔθνων, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλήρης ἀμαρτιῶν καὶ φέρει ἐπὶ τῆς ράχεώς του τὴν εὐθύνην καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἀμαρτωλοῦ παρελθόντος εἰς προηγουμένας ὑπάρξεις, εἶναι ἀναπόδραστος ἀνάγκη ἕκαστον ἄτομον νὰ διαφέρῃ κοινωνικῶς ἑτέρου ἀτόμου, διὰ ν' ἀποτίῃ τὰς ποινας, ὅς ὁ Θεὸς διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ ἐπέβαλεν αὐτῷ, τὰς ὁποίας εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαγνίσῃ, ἵνα ἐξελιχθῆ περαιτέρω εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀπείρου.

νυται ὄλην τὴν νύκτα ὁ λύχνος αὐτῆς. Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τοὺς δὲ πῆχεις αὐτῆς εὐεῖδει εἰς ἄκρατον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δ' ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῆς ἐνδιδύσκονται δίσσα· (διπλά) χλαίνας δ' ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα. Περιβλεπτός δὲ γίνεται ἐν Πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἥνικα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ πρεσβυτέρων τῆς γῆς κλπ.»

Ἡ γυνὴ πρὸ τῆς τοῦ Κυρίου εἰς τὸν κόσμον ἐλεύσεως, ἐθεωρεῖτο δούλη ἢ res=πραγματι εἶχε δὲ δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπ' αὐτῆς ὁ ἀνὴρ. Τὰ ἐκ τῆς γυναικὸς δὲ προσερχόμενα καλὰ καὶ ἀγαθὰ εἰς τὸν κόσμον οὐδεμίαν εἶχον ἀξίαν, καὶ ὤφειλε μόνον νὰ ἐπιτελῇ τὰ ποιήματα ἐκ τῆς καθήκοντα ἀγογγύστως καὶ εὐπειθῶς. Ὑπὸ δεσμοῦ δὲ καὶ συνθήκας βαρυ-

τάτας διατελοῦσα τότε, οὐδέποτε εἶχε δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς τυραννίας τοῦ ἀνδρός. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως καταργεῖ τοῦτο, δίδει τὰ αὐτὰ δικαιώματα πρὸς τὴν γυναῖκα, οἷα ἔχει καὶ ὁ ἀνὴρ, θέτει αὐτὴν εἰς τὴν δεξιάν τοῦ ἀνδρός τῆς, καὶ νηρύττει μόνον ὑπακοήν αὐτῆς εἰς τὸν ἐκ τῆς σύζυγον. Ὁ Χριστὸς ἀναπλάσας τὴν ἀνθρωπότητα ὄλην διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ ἀγίου βίου καὶ παραδείγματός του, ἐμόρφωσε καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς γυναικὸς εἰς σταθερόν, γενναῖον καὶ ἡγεμονικόν. Διὰ τοῦτο μετὰ τῶν ἡρώων τῆς πίστεως ἀνδρῶν, ἔχομεν καὶ τὰς ἡρωίδας γυναῖκας καὶ παρθέ- νους, αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦ βίου αὐτῶν τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ ἀγίου, ἀπέδειξαν ὅτι κατ' οὐδὲν αἱ γυναῖκες ὑπολείπονται ἢ ὑστεροῦσι τῶν ἀνδρῶν κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀνδρείαν. Μία τις τοιαύτη ὑπῆρξε καὶ ἡ μακαρία μάρτυς Ἰουλίττα.

—•••••—



Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ

ΩΡΕΤΤΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Η ΩΡΕΤΤΗ (τὸν παρατηρεῖ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ διαρρηγνύει εἰς γέλωτας) Μὲ τί βλέμμα μὲ παρατηρεῖ! Βλέμμα βούφου πρὸς τὸν ἥλιον.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Δέσποινα, ἐγὼ εἶμαι ὁ βοῦφος¹ καὶ σεῖς εἶσθε ὁ ἥλιος.

Η ΩΡΕΤΤΗ (ἐνθύμως). ὦ, μοῦ ὁμιλεῖς ὡς ἱππότης ἤδη!

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (μὲ τόλμην). Οἱ βοῦφοι καρφώνονται εἰς τὰς θύρας ὡς σημεῖον σοφίας καὶ ἀποφυγῆς κινδύνου. Καρφώσατε καὶ μένα εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου σας καὶ θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

Η ΩΡΕΤΤΗ. Μπᾶ, ὁμιλεῖς καὶ ἀλληγορικῶς!

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Λέγω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ἡ καρδιά μου, Δέσποινα.

(Ἀκοῦνται ἤχοι σάλπιγγος μαυρόθεν).

Η ΩΡΕΤΤΗ (προσέχουσα εἰς τοὺς ἤχους). Ὁ κύριός μου Βερναβῶ κυνηγᾷ ἕνα λύκον μὲ τὴν ἀγέλην κυνῶν. Ἀκούσε, κραυγάζουν (ἀποτόμως) καὶ ποῦ εἶναι τώρα αἱ θεραπαινίδες μου; (στρέφεται δεξιόθεν).

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (ἀκολουθῶν ταύτην μὲ ἀναπεπταμένης χεῖρας) Σὰς παρακαλῶ πάρτε με

μαζύ σας ὅ,τι θέλετε νὰ κάμνω. Θὰ ἦμαι πάντοτε πιστὸς σας, εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν σας καὶ εἰς τὸν θάνατον ἀκόμη πηγαίνω.

Η ΩΡΕΤΤΗ. Καὶ τί θέλεις νὰ σὲ κάμω;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (παρατηρῶν αὐτὴν ἱκετευτικῶς) Κάμετέ μου ὅ,τι καλὸν θέλετε.



—Δέσποινα, ἐγὼ εἶμαι ὁ βοῦφος καὶ σεῖς ὁ ἥλιος!

(¹) Γλαυζὶ κουκουβάγια.

Η ΟΡΕΤΤΗ (με γέλωτα) Θέλεις να σε πάρω ως αρχιφροντιστήν ή θησαυροφύλακα;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (προσβαλλόμενος). Δέσποινα μου!

Η ΟΡΕΤΤΗ. Υπηρέτησες ποτέ εις μεγάλο σπήτι, εδικοκήσες ποτέ ίππους ή κύνες, ή εδίδαξες ποτέ πτηνά;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (κινεί την κεφαλήν),

Η ΟΡΕΤΤΗ. Όποτε δέν εμπορεῖς να χρησιμεύσης ούτε ως φροντιστής, ούτε ως ταμίας, ούτε ως έπιστάτης (Μετά μικράν διακοπήν). Τόν χειμώνα με τὰ κρύα και τους πάγους, έχομεν εις τὸ πλάτι ασκτα, παίγνια, χορούς, θεάματα και τὰ τοιαῦτα. Γνωρίζεις τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ή τουλάχιστον άλλο τι να μας διασκεδάξης;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Δέσποινα, εγὼ δέν εἰμαι άνθρωπος τῆς εὐθυμίας και τοῦ σαλονιοῦ.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Τότε γνωρίζεις να προσποιησαι ανθρώπους, ζῶα και τὰ τοιαῦτα.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (έν σπουδῇ). Μά εγὼ εἰμαι τρέλλος, Δέσποινα, δέν τὸ ἐνόησες;

Η ΟΡΕΤΤΗ (Τὸν παρατηρεῖ μετά προσοχῆς). Ἄλλα σὺ δέν μου φρίνειςαι ἐστερημένος νοῦ.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Ὑψωσα, Δέσποινα μου τὴν κεφαλήν και εἶδα τὸσον τὸν οὐρανόν, ὅπου ἔχασα τὴν γῆν. Ἴδου ποῶς εἰμαι.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Σάν να λέμε, χάνεσαι εις μάταια πράγματα.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Προσῆλωσα ἔλην μου τὴν προσοχὴν με ἔλην μου τὴν ψυχὴν εις ἓνα ἄστρον, τὸ ὅποιον περνα τὴν ὠμορφιά χιλιάδων ἄλλων.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ὡ, Ὡ, τοῦτο εἶναι πάρα πολύ.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Τίποτε ἄλλο δέν εἰμωρῶ να σκεφθῶ παρὰ τὸν ἱερόν ἔρωτά μου.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ἀληθῶς τῶρα βλέπω δέν ἔχεις μυαλό. Και τί σκέπτεσαι λοιπὸν να κάμης;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Φοβοῦμαι πολύ, μή γίνω ἐνοχλητικός, ἐάν εἴπω ἄλλο τι.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ὅχι, λέγε, διότι μ' ἀρέσουν τὰ νέα αὐτὰ πορίσματα.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Μόλις νυκτώσῃ ἀρχίζω να περιπλανῶμαι, παρατηρῶν τὸν οὐρανὸν και ψελλίζων. «Ἀγαπητὸν μου ἀστέρι, ἔλα εἰς τὴ σκληρότητά σου και κάμε με ν' ἀποθάνω γρήγορα. Ἄλλὰ μάθε, ἐτι ἂν και μετὰ θάνατον ἀγαποῦν, δέν θὰ παύσω να σε λατρεύω.»

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ἀπ' αὐτὰ δέν ἀκοῦνε τ' ἀστέρια, οὔτε φροντίζουν για σένα.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Και μόλα ταῦτα αἰσθάνομαι, ἐτι κάποια γλυκύτης και ἀνακούφισις μου ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ!

Η ΟΡΕΤΤΗ. Και τί ἐλπίζεις; Ἴσως εις κάποιαν ἀπόκρυφον νεκρομαντείαν;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Τὸ συμπέρασμα εἶναι να

τὸ ἴδω και πλησίον μου ὡς τὸ εἶδα τὸ ἀγαπητὸ μου ἀστέρι, ἐδῶ κοντά μου.

Η ΟΡΕΤΤΗ (γελώσα) Τί λέγεις; Και πῶς τὸ κατῶρθωσες;

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Εἶδα ἐκείνην, ή ὁποία δι' ἐμέ εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἀστέρι. (με τρυφερότητα) Τὴν εἶδον, ναί, και τὴν βλέπω και αἰσθάνομαι τόσην εὐχαρίστησιν εις τὴν καρδίαν, ὡστε και ἐγὼ δέν ξεύρω ποῦ εὐρίσκομαι ἤδη και τί λέγω.

Η ΟΡΕΤΤΗ (με ὄφρος ὑπεροπικὸν και με βλέμμα ἐπιβλητικόν). Σκέψου καλά τί λέγεις.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Ἀκόμη μίαν μόνην λέξιν.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Δέν ἐννοῶ τὴν ἀλληγορικὴν σου ὀμιλίαν.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Ὁ ὀμιλήσω και καθαρά, ἀκούσε.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Οὔτε λέξιν, αἰσθάνομαι ἤδη ἀηδίαν να σε ἀκούω. (Ὅπισθοχωρεῖ βήματά τινα και τῷ ῥίπτει ἐν νόμισμα). Πάρε αὐτό, παράφρων, και φῦγε ἀπ' ἐδῶ.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (Θέτων τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ νομίσματος). Δέσποινα, ή νεότης εἶναι ἀνωτέρα τῆς βίας και τῶν νόμων.

Η ΟΡΕΤΤΗ (με ἀγανάκτησιν) Γνωρίζω πόσον εἶναι τολμηροὶ και ἐτι πολλάκις οἱ αὐθάδεις παράφρονες ὑπέστησαν σκληρὰν τὴν τιμωρίαν τῶν πράξεων των!

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. Ἄς γίνῃ και τῶρα ἔτσι. Μεταχειρισθῆτε ὄλην τὴν σκληρότητά σας εις ἐμέ, διατάξατε να με βασανίσουν, θανατώσατέ με.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Βάλε μίαν εἰκόνα ἀπὸ κερί, ὁμοίαν με τὸ ἀνάστημά σου ἐμπροσθεν τοῦ Ἁγ. Νικολάου, διὰ τὴν χάριν ὅπου σοῦ κάμνω χαρίζουσα τὴν ζωὴν σου. Και μή σε ξαναἰδῶ πλέον ἐμπροσθέν μου.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (με ὀδυνηρὴν φωνήν). Εὐχαριστῶ διὰ τὴν γενναϊότητά σας! Μοῦ δίδεις ἤδη μίαν καλὴν μαχαιρίαν εις τὴν καρδίαν.

Η ΟΡΕΤΤΗ (με ὀργὴν ὑπερήφανον). Χάσου ἀπ' ἐδῶ ἐλεεινὸν πλάσμα, μου παρὰ ἐφορτώθης (Ὑποῖ τοὺς ὤμους και στρέφεται ἀριστερόθεν).

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (Με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας και ἔξω φρενῶν) Κατηραμένη να ἦνε ή ὄρα, ὅπου σε εἶδα, Δέσποινα, ἀλλὰ χαμένος και χαμένος, ὅα σε φιλήσω (τὴν ἀκολουθεῖ, ἐνῶ αὐτὴ φεύγει και καταφθάνων αὐτήν, τὴν συλλαμβάνει ἰσχυρῶς εις τὰς χεῖρας του και τὴν καταφιλεῖ εις τὸν λαιμόν).

Η ΟΡΕΤΤΗ (Ἐκβάλλει ὑψίστην κραυγὴν).

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ (τὴν ἀφίνει και φεύγει δεξιόθεν).

Η ΟΡΕΤΤΗ (ἔξακολουθεῖ περιστρεφόμενη και κραυγάζουσα) Βοήθεια! Βοήθεια!... τὸν κωκούργον... τὸν κωκούργον... βλέπει ἐρχόμενον τὸν σύζυγόν της, ὅτι σιωπᾷ και προσποιεῖται).

Εἰσέρχεται ὁ Μέσσερ Βερναβῶ με στολὴν κυνηγοῦ, με ἀνεγεργμένας περισκελίδας, φέρων πηλίκιον, βραχὺ χιτῶνιον, σπάθην εις τὴν ὀσφύν, κεράτιον ἐξ ἐλεφαντόδοντος και μαστίγιον ἀνα χεῖρας.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Κύριε και δέσποτά μου, κλῶς ὄρισας.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ (με τὴν συνήθη αὐτῷ ἡρεμίαν και γλυκύτητα) Ἦκουσα τὴν φωνὴν σου, ἀγαπητή μου Δέσποινα. Διατί ἐκάλες βοήθειαν, τί σοι συνέβη;

Η ΟΡΕΤΤΗ (τρέμουσα). Ἀνάδρωσ και ἀναιδῶς προσεβλήθην!

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Πῶς τοῦτο; παρὰ τίνος;

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ἐνῶ ἀνεζήτην τὸ γεράκι μου, τὸ ὅποιον περιεπλανήθην ἐδῶ εις τὸ δάσος, εις νέας χωρικὸς κκῆς προκιρέσεως και συμπεριφοράς...

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Τί σοῦ ἔκαμε;

Η ΟΡΕΤΤΗ. Μοι ἐπετέθη, με ἠγγισε.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Και δέν ἠμόνησες;

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ἐφέρθη προδοτικῶς, ἀπίστως.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Και ἐξήσκησε βίαν ἐπὶ σοῦ;

Η ΟΡΕΤΤΗ. Με ἐφίλησεν!

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Σε ἐφίλησε, τὸν ἄθλιον! και ποῦ; εις τὰ χεῖλη εις τὰς παρειάς.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ὅχι, εις τὸν λαιμόν και αἰσθάνομαι ἀκόμη τὴν φλόγα τῆς κνίδης.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Καί ποῦ εἶνε; ποῦ κρύπτεται;

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ἐξηφανίσθη ἀμέσως.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ (Μετά μικρὸν σέβιν). Δέσποινα, συμφέρε ν' ἀποσιωπήσωμεν τὸ πρᾶγμα. Οὕτω θ' ἀποφύγωμεν τὴν ἐντροπήν, ἐνῶ ἂν διαδοθῇ, τρέχομεν τὸν κίνδυνον τῆς αἰσχύνης.

Η ΟΡΕΤΤΗ. Ἀγαπητῆ σύζυγε, ἡμεῖς ναί, δυνάμεθα ν' ἀποσιωπήσωμεν τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τίς μας ἐγγυαται διὰ τὸν ὕβριστήν; Ὅ, τι τρεῖς γνωρίζουν, ὅλοι θὰ τὸ μάθουν· ἐγὼ ἐπιμένω εις τὴν ἀμεσον και πλήρη ἰκανοποίησιν.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Καλά, τιμωρία λοιπὸν πλήρης, ἀμεσος και αὐστηρά. Αἱ δεῦτεροι σκέψεις εἶναι πάντοτε καλῆτεροι.

Ἦ Ζινέβρα και ή Κωνσταντζα προσέρχονται.

Η ΖΙΝΕΒΡΑ. Τί κρίμα, Δέσποινα, τὸ ὄρατιόν σας πτηνὸν ἔχασθη.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ. Ἐλάχιστοι ἐλπίδες να ἐπανευρεθῇ!

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Ἦσυχεῖτε. Ἐχομεν ἄλλην φροντίδα τῶρα. (και κληεῖ διὰ τοῦ κέρατός του) (Ἀριστερόθεν προσέρχονται μετ' οὐ πολὺ ὁ Μαχαιρούφας και μερικοὶ ἄλλοι κυνηγοὶ και ἀκόλουθοι, σπεύσαντες εις τὴν πρόσκλησιν).

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Ἐλθετε ἀγαπητοί. Ἦδη θ' ἀλλάξωμεν τὸ κυνήγιον. Εἰς αἰσχρὸς, ἐλεεινὸς ἄνθρωπος ἔκλεψε τὸν ἱέρακα τῆς Κυρίας σας. Τρέξτε παντοῦ εις τὸ δάσος και εις τὰ μάλλον ἀπόκρυφα αὐτοῦ μέρη, συλλάβετε τον και

δέσατέ τον. Βάλλετε εις τὸ στόμα του φίμωτρον να μή δύναται να ἐκβάλῃ λέξιν και φερετέ μου τον ἐδῶ ἀμέσως.

Ο ΜΑΧΑΙΡΟΥΦΑΣ. Ὅρισατε ἀπὸ τῶρα τὴν ποινήν του. Μετ' ὀλίγον θὰ τὸν ἔχετε ἐδῶ.

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ. Ὁ ἄς τὸν φέρωμεν δεμένον.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Καλά. Μή χάνετε καιρόν.

(Ὁ Μαχαιρούφας μετὰ τῶν συντρόφων του ἀπέρχονται τρέχοντες. Ὁ Βερναβῶ βαδίζει τῆδε κακίσει σκεπτόμενος. Ἦ Ὁρέτη ἱσταται κατὰ μέρος μετὰ τῶν δεσποινίδων ἀκολουθῶν της. Εἶτα προσέρχονται περιεργοὶ και πεφοβισμένοι οἱ χωρικοὶ Γοβριότος, Μαζέτος, και ή Πινοῦτσα και ή Μιγγίνα και μετ' ὀλίγον ὁ λευκοφορεμένος μοναχός, ὅστις ἀπὸ ἐπὶ τινα λεπτὰ ἰδιαιτέρως συνωμίλησε μετὰ τοῦ Μαζέκου, ἐπλησίωσε και ἐχαίρετισε τοὺς μεγιστάνας).

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Καλὴ μέρα, σεβάσμιε,

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν, καλέ μου Κύριε. Ἐρχομαι ἐκ τῆς συλλογῆς χόρτων διὰ τὴν ἰατρείαν τοῦ σώματος. Ἄλλὰ ὄχι και τὸ μέσον τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς. Ἐμαθον, ἐτι κατεδικάσατε ἓνα νέον...

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ (ὀφρῶν τὸς ὤμους). Ὡ, τὸ σπουδαῖον πρόσωπον! Μήπως ἐνομίσατε, ἐτι πρόκειται διὰ τὸν κήμητα δὲ Καστιλιόνε ή τὸν δοῦκα τῆς Βαυαρίας;

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Εἶναι και αὐτὸς χριστιανὸς και τέκνον τοῦ Θεοῦ!

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Πρόκειται περὶ ἐνὸς νέου χυδαίου, λωποδύτου και τοῦ αἰσχροτάτου εἵδους.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Και τί σας ἔκλεψε;

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Ἐνα θαυμάσιον ἱέρακα.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Μεγιστάν, ή ποινή, νομίζω, πρέπει να ἦνε ἐν ἴση μοίρᾳ πρὸς τὸ ἔγκλημα.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Καλὴ τῇ πίστει εἰσθε εις ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ δέν γνωρίζετε, ἐτι ὁ ἱεραξ εἶναι αὐτὸ τὸ σῆμα τῆς εὐγενείας και τῆς ἱπποσύνης;

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Ὁ ἀρχαῖος νόμος λέγει, ἐτι ὅστις κλέπτει ἓνα ἱέρακα, ἐάν δύναται πληρώνει δέκα ἀργυρὰ σόλδια, τὰ ὅποια ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ τέταρτον τοῦ χρυσοῦ σολδίου.

Ἐάν δέν δύναται, ὑπόκειται εις δέκα οὐγγιών τσιμπήματος εις τὸ στήθος, ἐκ μέρους τοῦ ὀρνέου.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος τοῦ Βαλουκ ἀπωλέσας ἓνα ἱέρακα, διεκήρυξεν εις ὅλον τὸ βασίλειόν του, ἐτι ὅστις τῷ παρουσιάσει αὐτόν, θὰ ἐλάβηκε παρ' αὐτοῦ 200 φρ. και ὅστις δέν ἠθελε να τὸν παρουσιάσῃ, θὰ ἐφυλακίζετο.

Η ΟΡΕΤΤΗ (συγκινηθεῖσα δι' αἰφνιδίου μετανοίας, ἀποσιπᾷ ἐκ τῶν θεραπειδων αὐτῆς και πληθαίνει τὸν μοναχόν). Καλέ μου πάτερ, θὰ σας ἀναγγεῖλω ἐν πρᾶγμα τόσον μυστικόν, τὸ ὅποιον οὐδεὶς πρέπει να γνωρίζῃ ή ἡμεῖς

και σεις (χαμηλή τη φωνή). 'Ο νέος αυτός έπραξε τόσο αισχράν και έπαισχυντον πράξιν, ήν δέν δύναμαι να υποφέρω.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. 'Ωστε ήτο ύβρις, όχι κλοπή. Συνεπώς πρόκειται περι εκδικήσεως, ουχι τιμωρίας.

Η ΩΡΕΤΤΗ. Δέν γνωρίζω πόσον γλυκεία είνε ή εκδίκησις, εκτός της ύβρεως, ήν λαμβάνει ο προσβαλλόμενος.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Και έγώ σας λέγω, ότι τόν κατεδίκασα!

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Καταδικη άνευ δικαιοσύνης!

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Σεβάσμιε μοναχέ, μήν ανησυχείτε, αφήσατε εις έμέ να του δώσω ό, τι αξίζει.

Η ΩΡΕΤΤΗ. Μοι προσήψε τοιούτην αισχύνην, ήν δέν δύναμαι να υποφέρω.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Δέν δύνασθε να τήν υποφέρετε; Και δικτί; 'Αλλοίμονον εις εκείνον, όστις δέν δύναται να υπομένη! Θα όφείλη να υποφέρει κατόπιν. 'Όστις υποφέρει, εύρίσκειται επί της όδοϋ της ειρήνης, της χριστιανικής ειρήνης, της νικηφόρου ειρήνης. 'Αλλοτε έμάχοντο μετά μίσους κατά του μίσους, μετά προσβολής κατά της προσβολής, μετά κακίας κατά του κακού. 'Αλλά μετά τήν έλευσιν του Σωτήρος εις τήν γήν, έπήλθε νέος τρόπος επανρθώσεως και ικανοποιήσεως, όστις συνίσταται, εις τήν νίκην του μίτους δια της αγάπης, της ύβρεως δια της συγγνώμης, του κακού δια του καλού. 'Αναμνησθήτε, ότι πάντες θάττον ή βράδιον θ' αποθάνωμεν. Μή ριψοκινδυνεύσωμεν λοιπόν ν' αποθάνωμεν ως λυσσαλέοι κύνες.

'Υψώσατε τους όφθαλμούς εκει εις τήν ουράνιαν ήμών κατοικίαν. Βαδίσωμεν όλονέν προς τα εκει, μη χειροτερεύομεν τήν πορείαν μας.

('Ακούονται φωναί και συγκεχυμένος θόρυβος—'Εμπρός κακούργε, λωποδύτη, ανανδρε)!

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. (άποσύρειται όλίγον μακράν να βλέπη κάλλιον το άποβροόμενον).

Η ΩΡΕΤΤΗ (Διατελεί άκίνητος, ήσυχος. σκυθρωπή και οικειτική).

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. (προς τους χωρικούς). Παρμερήσατε! κάμετε τύπον, άπ' εκει, άπ' εκει!

('Ο Μοχαιρούφας, οι κυνηγοί και οι ακόλουθοι προσέρχονται εν αλλαλαγμοίς και θριάμβω εν μέσω αυτών έχοντες δεδεμένον τόν Γιαννούσκον όλως τεταραγμένον και λυσικόμον, ώχρον και τό στόμα σφιγκτά περιεκαλυμμένον δια δέματος.)

Ο ΜΑΧΑΙΡΟΥΦΑΣ. Παρμερήσατε. 'Ιδού αυτός!

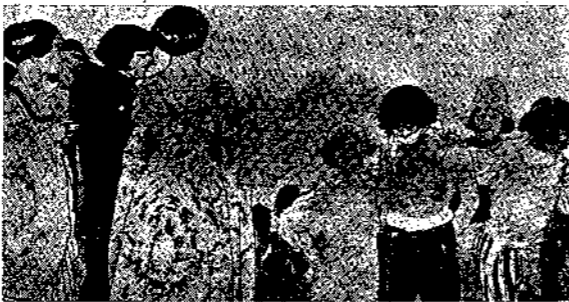
ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ κτλ. Θανατωθήτω, θανατωθήτω!

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Δέσατέ του τάς χείρας όπισθεν.

ΕΙΣ ΚΥΝΗΓΟΣ Δέν υπάρχει σκοινίον.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ Πάρτε μίαν ζώνην.

Ο ΓΑΒΡΙΟΤΟΣ. Λάβετε τήν δική μου.



Παρμερήσατε! 'Ιδού αυτός!

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Πάρτε έναν ίμάντα και κάμετε ένα βρόγχον άνωθεν, περάσατε εις τόν λιχμόν και κρεμάσατέ τον εις ένα δένδρον.

ΕΙΣ ΚΥΝΗΓΟΣ. Λείπει ή κλίμαξ.

ΒΕΡΝΑΒΩ. (Εις τόν Μαζέιον). Πήγαίνε να φέρης μίαν από τό πλησιέστερον οικημα.

Ο ΜΑΖΕΤΟΣ (τρέχει εν σπουδή).

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ (έρχόμενος έμπροσθέν των). 'Εγώ θα κάμω τήν έτοιμοθάνατον δέησιν και θα συστήσω τήν ψυχήν αυτού εις τόν Θεόν, θα τόν ικετεύσω δε να τόν συγχωρήση, διότι έτσις αποθνήσκει άθώως (προς τόν Μαχαιρούφαν). 'Ητο κρυμμένος; πώς τόν ήυρατε;

Ο ΜΑΧΑΙΡΟΥΦΑΣ. 'Εξηλωμένος επί του άγρου, εκει κάτω.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. 'Επεχείρησε να δραπετεύση;

Ο ΜΑΧΑΙΡΟΥΦΑΣ. 'Όχι.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Και τι έκαμνε;

Ο ΜΑΧΑΙΡΟΥΦΑΣ. Τίποτε.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Είσαθε βέβαιοι ότι δέν συναλάβετε αυτόν έγκληματόντα;

Ο ΜΑΧΑΙΡΟΥΦΑΣ. Είχε τό πρόσωπον τετραγυμένον και πληγωμένας τάς χείρας.

Ο ΒΕΡΝΑΒΩ. Σεβάσμιε πάτερ, ή θα κάμετε τήν δέησιν σας ή να φύγετε.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ (τῷ άφαιρεί επιτηδείως τό περιζώμα του Γιαννούσκου και άπωθει αυτόν έμπροσθεν τήν 'Ωρέττης). Δέσποινα, εν όνόματι του Θεού, βοηθήσατέ με να μην αποθάνη άδικως, παρατηρήσατε: 'Αναγνωρίζετε πλέον τόν άνθρωπον, εν ήδη έγνωρίσατε άπ' ευθείας ή δια τινος σημείου;

Η ΩΡΕΤΤΗ (μένει άκίνητος, άφωνος και ψυχρά ως μάρμαρον).

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. Δέν λογίζετε τήν μεγαλοπρέπειαν προς δόξαν ήμών. 'Ενισχυθήτε δια της φιλάνθρωπίας και του οίκτου. 'Ο οίκτος άρμόζει εις τους μεγάλους, αι ύβρεις εις τους αντιπάλους, τους έχθρους, Δέσποινα, συλλογισθείτε τόν Θεόν και τήν ευσπλαγχνίαν.

Η ΩΡΕΤΤΗ. (Διατελεί έτι επ' όλίγον εν εκστάσει, ειτα καταβάλλουσα προσάθειαν, στρέφει τα βλέμματα προς τόν Γιαννούσκον).

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ (αδημόνως) λοιπόν ήδη, παρατηρήσατέ τον καλώς, άτενώς: τόν αναγνωρίζετε πλέον;

Η ΩΡΕΤΤΗ. (άποφασισμένη με φωνήν ύψηλήν και θετικήν). 'Όχι.

Ο ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ. (γονυπετεί πρό των ποδών της 'Ωρέττης και τῷ φιλεί τό κρόσπεδον της έσθῆτος).

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ. (θφοί τους όφθαλμούς και τάς χείρας προς τόν ουρανόν.)

('Επακολουθοῦσι ψίθυροι έκφωνήσεις και κινήσεις διάφοροι. Οι χωρικοί προχωροῦσι. Εις εν δε νεσμα του Βερναβώ οι κυνηγοί και οι θεράπονες ρίπτονται επ' αυτών και τους αποθοῦσι δια των μαστηγίων αυτών.)

('Εκ του 'Ιταλικού)

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΝΘΟΣ - ΝΕΦΟΣ

«'Αθος τι κατατροχόμενον υπό δίφης και ιδόν άνωθεν αυτού νέφος τι δμβριον διερχόμενον, έζήτησε παρ' αυτού όλίγον ύδωρ να πίνη, αλλά τό Νέφος υπερηφάνως παρηλθε μηδ' έλαχίστης προσοχής αξιωσαν και ούτω τό άθος λειποψυχήσαν εκ της δίφης εξέπνευσε».

Τό ειρημένον τούτο φαίνεται βέβαια, ότι έστι μύθος. Οι μύθοι άπαντες λεγόμενοι επί πάντων των επί της γής έμφύχων τε, άψύχων, λογικών ή αλόγων, κινητών ή ακινήτων, μικρών ή μεγάλων, πεζών, πτηνών, νηκτών, έρπετών, έχουσιν, ως γνωστόν, παραβολικήν ή αλληγορικήν σημασίαν: αναφέρονται πάντες εν γενεί εις τόν άνθρωπον, τόν βασιλέα αυτόν της κτίσεως, όστις, καίτοι υπέρχει πάντων των δημιουργημάτων κατά τήν φρόνησιν και τά λοιπα προτερήματα, υπέρχει ουχ ήττον τούτων και κατά τήν άφροσύνην και τά λοιπα αυτών ελαττώματα.

Μνειαν αυτών ό 'Αγ. 'Ιωάννης ό Χρυσόστομος ποιούμενος λέγει: «'Ανθρωπος εν τιμή άν ου συνήκε παρ ά συνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και όμοιωθη αυτοις: σκιρτά μεν ως ταῦρος, λακτίζει δε ως όνος, μνησικακεί δε ως κάμηλος και γαστριμαργεί μεν ως άρκτος, άρπάζει δε ως λύκος, πλήττει δε ως σκορπιός, ύπουλος δε έστιν ως αλώπηξ, χρεμετίζει δε επί γυναιξίν, ως ίππος θηλυμανής.»

'Απαντες λοιπόν οι μύθοι προτίθενται τήν διόρθωσιν και άπαλλαγην του ανθρώπου εκ των κακών αυτού τούτων ελαττωμάτων. Εις αυτό δε τούτο άφορξ και ό ρήθεις του άθους και του νέφους μύθος. 'Υπενθυμίζει εις ήμας ό μύθος ούτος, ότι ουδέν περιττόν ή άσκοπον εν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ουδ' αυθύπαρκτον και αυθυπόστατόν τι υπάρχει: τά πάντα από Θεού έρχεται και εις τόν Θεόν άπεισιν, έλεγον και

οι ήμέτεροι πρόγονοι και ό,τι σχετικώς καλόν έχομεν άνωθεν έστι καταβαίνον. Ουδεις γάρ λέγει τό Ευαγγέλιον, δύναται προσθελαι πτήχυν ένα επί τήν ήλικίαν αυτού ή μίαν τρίχα ποιησαι λευκήν ή μέλαιναν και άνευ έμου ποιήσετε ουδέν. 'Αναμνησκει ήμας ώσαύτως, ότι ή Φύσις άπαντα όμοιάζει προς μεγίστην τινά μηχανήν και ήμεις προς τά διάφορα ταύτις όργανα μέγιστα τε και έλάχιστα και ό,τι αναλογίαν και σύνδεσιν αυτά προς εκείνην έχουσι, τήν αυτήν και ήμεις προς ταύτην δεόν επίσης να έχομεν. Βασιλείς και στρατιώται, πλούσιοι και πένητες, μικροί τε και μεγάλοι, όφείλομεν πάντες, ν' αγαπώμεν και συνυποστηρίζωμεν, ένα του Χριστου τόν Νόμον αναπληρώσωμεν. «'Αλλήλων τά βάρη βαστάζετε και ούτως αναπληρώσετε τόν Νόμον του Θεου Διότι άλλως, τότε μόνον θα οικοδομήσωμεν επί της πέτρας και ουχι επί της άμμου και τότε μόνον θα εισέλθωμεν κατά τό άφευδές τό Κυριου λόγιον εις τήν βασιλείαν των Ουρανών. «Ου πάς ό λέγων με Κύριε, Κύριε, εισελεύσεται εις τήν βασιλείαν των Ουρανών, άλλ' ό ποιών τό θέλημα του πατρος μου, του εν τοις Ουρανοις.»

'Εν τῷ μύθῳ τούτῳ φαίνεται, ότι τό άθος και τό νέφος ειχον μεν άμφοτερα προορισμόν, άλλ' ουδέτερον αυτών εξετέλεσε: προορισμός του άθους ήτο να κοσμη και εξωραϊξη τήν Φύσιν, να τέρπη του ανθρώπου τήν δρασιν και τήν όσφρησιν αυτού να ήδύνη, φαρμακοποιούμενον να χρησιμοποιοηται εις πολλάς αυτού ασθενείας και εν γενεί δια των ιδιοτήτων αυτού ου μόνον εις τήν υγίειαν και διατήρησιν της ζωής αυτού να συντελῆ, αλλά και εις τήν ανάπτυξιν του πνεύματος και της καρδιάς τήν μόρφωσιν τά μέγιστα να συμβάλη. Του δε νέφους προορισμός εν τῇ περιπτώσει ταύτη ήτο να ζωογονήση τό άθος δια του αυτού ύδατος και της σκέπης και παντοιοτρόπως να συντελέση εις τήν διατήρησιν της ζωής αυτού. Και επειδή ό του άθους προορισμός εξήρητο εκ του προορισμου του νέφους, τό δε νέφος παρέθη τόν έαυτου, φυσικά άπωλέσθη και ό του άθους. Τό αυτό δυστυχώς και παρ' ανθρώποις συμβαίνει. Πολλάκις μικροί και αδύνατοι φαινομενικώς, μεγάλοι δε και ισχυροί πραγματικώς απόλλυνται μη εύρίσκοντες παρ ά τοις άρμοδίοις τήν προσήκουσαν άρωγήν και αντίληψιν.

Π. ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΗΣ.



ΗΘΕΛΑ

Ἦθελα νὰ ἔβρα τί σκέψι κάνεις
ὅταν μὲ βλέπεις καὶ μοῦ γελᾷς
καὶ ἡ καρδοῦλα σου τί λέει γιὰ μένα
ὅταν σιμά μου κρυφοπερνᾷς !

Τάχα . . εἶναι ὁμοία ἡ σκέψι ἐκείνη
μ' αὐτὰ ποῦ αἰσθάνομαι μὲς τῆ καρδιά
ποῦ ὅταν μοῦ δαίνης κρυφὸ ἓνα βλέμμα
τάφο μ' ἀνοίγεις, σκληρὸ φωνιά ; !!

Ζάκυνθος

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΘΕΡΙΟΝ ΝΕΚΡΟΝ

Ἀναδημοσιεύομεν τὸ τρίτον τετράστιχον τοῦ ἐν τῷ
προηγούμενῳ τεύχει ποιήματος τῆς Κυρίας Σοφίας Ολι-
γοπομόδου, ὡς δημοσιευθέντος ἰσφαλμένως :

Καὶ τώρα κείσεαι στὴ γῆ
Μὲ δάφνη σκεπασμένος
Καὶ μὲ λουλούδι' ἁμάραντα
ὁ τάφος σου πλεγμένος.

ΚΟΥΡΑΓΙΟ

Ἔχε κουράγιο Κόρη μου.
Καὶ τῆς ζωῆς τὸ χρόνο,
Κανείς σιὸ κόσμον δὲν περνᾷ
χωρὶς κανένα πόνο.

Ἔισ' εἰν' ὁ ψεύτικος νιουνιάς.
Κυττᾷς ἄλλοῦ νὰ κλαῖνε,
Κι' ἄλλοῦ μὲ χάρι περισσῆ,
Τὰ πλούτη τους νὰ λένε.

Κι' αὐτοὶ ποῦ πλούτη ἔχουνε
Καὶ ἀπολαύσεις μόνο,
Ἔχουνε χίλιες δυὸ φορές,
Γιὰ σύντροφο τὸν πόνο.

Πάντα σ' ἀπτόνε τὸ νιουνιά,
Κοντοζυγᾷνε ὁ Πόνος.
Πόνους καὶ θλίψεις μὰ φορᾷ,
Θὲ νὰ τὰ σβύσῃ ὁ Χρόνος !

Λευκωσία

ΠΟΛ. Α. ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Διευθυντοῦ τοῦ « Ἐκκλησ. Φάρου » καὶ
τοῦ « Πανταίνου »

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ « Ἐκκλησ. Φάρου » καὶ τοῦ
« Πανταίνου » Ἀλεξανδροῦ κ. ι. ἰηγοῦτος ἱαπαμνη-
χηλῆ ἐδημοσίευσεν κατ' αὐτὰς βιβλίον εἰς ἄκρον ἐν-
διαφέρον ἐπὶ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ἐν αὐτῷ ἐκτί-
θενται τὰ διάφορα εἶδη τῶν περιεργωτάτων Πνευ-
ματιστικῶν πειραμάτων, ἡ ἱστορία τοῦ Πνευματι-
σμοῦ, ἡ ἐρμηνεία τῶν φαινομένων του καὶ ἡ φιλο-
σοφία του. Τὸ σύστημα τοῦ Πνευματισμοῦ μετὰ
ταῦτα ἀναλύεται, μετὰ δὲ τὴν φιλοσοφικὴν του ἐξέ-
τασιν ἀντιπαραβάλλεται πρὸς τὸν Χριστιανισμόν
καὶ ὀρίζεται ποία εἶνε ἡ θέσις τοῦ Πνευματισμοῦ
ὀπέναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο,
ἀποτελούμενον ἐκ σελίδων 172, εἶναι τὸ πρῶτον
ἑλληνιστὶ δημοσιευόμενον συστηματικὸν περὶ Πνευ-
ματισμοῦ δημοσίευμα, πληρέστατα διαφωτίζον τὸν
ἀναγνώστην ἐπὶ τῶν πνευματιστικῶν ζητημάτων
καὶ ἀποτελοῦν κατ' ἐξοχὴν τερπνὸν καὶ διδακτικὸν
ἀνάγνωσμα διὰ πάντα φιλαναγνώστην καὶ φιλομαθῆ.

Εὐρίσκεται παρὰ τῷ συγγραφεὶ (Direction du
« Phare Ecclesiastique », Alexandrie Rue Cessi Pa-
cha 10) ἢ ἐν Πατριαρχικῷ Τυπογραφείῳ, Τιμητὰι
δὲ φρ. 8,50.

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς τὸ κατάστημα
« ΜΟΥΣΙΚΗ » 13—15 Σποῶ Ἀρσακείου.

ΠΡΟ ΤΩΝ 2 ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

ΤΩΝ 150.000 ΔΡΑΧ.

τῆς 24 Σεπτεμβρίου καὶ τῆς 1ης Νοεμβρίου

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

Τὰ νέα ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΑ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης

Ἐπὶ προκαταβολῇ Δραχ. 16.